

8 kwietnia 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY c 106, 1/16

Nr 3238.

Kl. 23 b 5.

C-ie G-le d'Ex-on des Brevets et Procédés de Récupération
Brégeat Société Anonyme
(Bruksela, Belgja).

Sposób stabilizacji węglowodorów lekkolotnych, używanych do karburacji, lub innych.

Zgłoszono 17 listopada 1923 r.

Udzielono 17 października 1925 r.

Pierwszeństwo: 21 kwietnia 1923 r. (Austria).

Przy destylowaniu ropy lub nafty, wyciąganiu z gazoliny gazów ziemnych, rozszczepianiu lub przemianie ciężkich węglowodorów, przy wytwarzaniu syntetycznym węglowodorów zapomocą wodoru lub katalizy oraz w innych sposobach podobnych do podanych, pozostają między innymi produktami także węglowodory lekkie, które trudno przechowywać przy temperaturze normalnej w stanie płynnym, ponieważ ulatniają się bardzo szybko i uchodzą z naczyń składowych lub przewozowych, przez co powstają straty w magazynowaniu i przewożeniu, które z powodu wysokiej ceny tych produktów są bardzo poważne.

W jednym z patentów wynalazcy opisa-

no sposób chwytania i ponownego uzyskania oparów z płynów ulatniających się — szczególnie lekkich węglowodorów — które powodują straty podczas przechowywania i rozlewania. Celem wynalazku niniejszego jest natomiast usunięcie a przynajmniej zmniejszenie w szerokim zakresie strat przytoczonych powyżej. Nasuwała się myśl usunąć straty powyższe przez dodanie środka wysoko wrzącego, ażeby obniżyć ciśnienie oparów płynów przechowywanych lub przewożonych. Odnosne doświadczenia wykazały jednak wbrew oczekiwaniom, że dodanie do lotnych węglowodorów różnych produktów lub mieszanin wysokowrzących prowadzi jedynie do wyników niedostatecz-

nych, prawdopodobnie z tej przyczyny, że nie następuje przenikanie cząsteczkowe, oraz, że należy stosować wielkie ilości materiałów ciężkich, co zmniejsza cenność i użyteczność lotnych węglowodorów w wielu wypadkach. Tak, np., w zastosowaniu ich do silników samochodowych powstają przerwy w zapłonach, oraz niedostateczne spalanie, konieczność podgrzewania karburatora i t. p. trudności co wywołuje w końcu osady sadzy w otworach, świecach i t. d. Natomiast otrzymano wyniki bardzo pomyślne przez zastosowanie, jako środków stabilizujących, produktów hydracji np. sześciohydrofenu (zwany zwykle heksaliną). Produkty tego rodzaju działają bardzo silnie nawet w małych ilościach, przyczem obecność ich w węglowodorach lekkich po większej części jest bez znaczenia.

Wynalazek niniejszy polega więc na dodaniu związków łatwo palnych, wysokowrzących i bogatych w wodór rzędu aromatycznego np. sześciohydronaftaliny (lub tetraliny), dziesięciohydronaftaliny (lub dekaliny), sześciohydrofenu (lub heksaliny) i t. p. do lotnych węglowodorów jak gazolina, ligroina, eter ropowy i t. p.

Podane związki są wszystkie bardzo dobrymi środkami rozpuszczającymi dla

lekkich węglowodorów, a szybkość parowania mieszanin jest bardzo niewielka. Z drugiej strony obecność ich w węglowodorach lekkich nie powoduje objawów ujemnych. Tak np. jeżeli mieszaniny te użyte zostają do wyciągania, dodatki powyższe działają podobnie wyciągająco, jak lekkie węglowodory. W zastosowaniu do silników spalinowych mieszaniny te spalają się tak samo jak węglowodory lekkie.

Mieszaniny takie można magazynować bez strat, w przeciwieństwie do czystych węglowodorów, nawet podczas gorąca oraz bez strat przewozić statkami lub cysternami także w strefach gorących.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób stabilizowania lekkich węglowodorów, jak gazolina, ligroina, eter ropowy, używanych do karburacji lub innych celów, znamienny tem, że lekkie węglowodory miesza się z związkami łatwopalnymi jak np. tetralina, dekalina lub heksalina.

C-ie G-le d'Ex-on des Brevets et
Procédés de Récupération
Bré-geat Société Anonyme.

Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.